

Mick Jagger, Keith Richards og Darryl Jones på scenen i Havana i mars. En fantastisk konsert som nå kan sees på film. FOTO: YAMIL LAGE/NTB SCANPIX

The Rolling Stones i 1964, mens de fortsatt først og fremst spilte rhythm and blues av andre artister. FOTO: AP/NTB SCANPIX

Herlig ustrategisk markedsmessig kommer samtidig filmen og platen fra deres store konsert i Havana på Cuba i vår. Jeg så filmen sent forrige fredag. Da jeg våknet lørdag morgen var Fidel Castro død. Jeg skal ikke legge for mye symbolikk i dette, men filmen begynner med at Mick Jagger og Keith Richards tenker over hvor stor begivenhet deres konsert i Havana var. «Det er en romantisk aura over Cuba, måten de motsatte seg USA, isolasjonen etterpå og politikken i seg selv: Castros regime forbød rock'n'roll, og med en gang noe blir forbudt blir det desto mer fristende for alle. For dem som har levd gjennom denne tida er konserten følelsesladet, dette er noe de aldri trodde de skulle komme til å oppleve», forteller de, med dårlig skjult stolthet. At Obama nevnte den kommende konserten i talen han holdt under sitt besøk i Havana uka før, gikk heller ikke upåaktet hen i The Rolling Stones.

Av hensyn til den cubanske økonomien var konserten gratis. Derfor er det umulig å si hvor mange som var til stede, men en halv million mennesker er mulig. Stemningen var ekstatisk mens The Stones spiller sitt vante konsertsett, tilsynelatende godt oppildnet av responsen fra omgivelsene. Dette er blitt en vakker konsertfilm. Tittelen «Havana Moon» kommer fra en sang de ikke spilte på konserten, kanskje aldri har spilt i det hele tatt, men den er laget av Chuck Berry. Så var vi tilbake ved det første møtet igjen, det som forandret rockehistorien.

The Rolling Stones startet igjen med «Jumping Jack Flash». En av tidens flotteste rockelåter. «I was born in a cross-fire Hurricane ...» Vi kan ikke forestille oss hvordan det er å bli født i et jagerfly i kryssild under 2. verdenskrig, men i gruppas foreløpig siste mesterstykke, «Doom And Gloom», en sang som passer enda bedre i 2016 en da den kom ut i 2012, beskrives en enda verre flytur. «I had a dream last night/I was piloting a plane/ All the passengers was drunk and insane», synger

Jagger, før flyet styrter og dommedagsstemningen tar over. En av de mindre omtalte konfliktene i den amerikanske valgkampen var de intense protestene fra The Rolling Stones mot Donald Trump. Som ofte begynte valg møter med å spille, ikke «Doom And Gloom» som mange mener hadde passet perfekt, men «Start Me Up», og avsluttet med «You Can't Always Get What You Want». Den siste også etter seierstalen sin. – Alle i USA er vel nå litt forvirret, for å bruke et høflig ord, sa Mick Jagger etterpå. Selv om de i dag tilhører samme sosiale lag er det, for å si det mildt, et stykke fra Donald Trumps holdninger til det antiautoritære, tolerante budskapet i hele The Rolling Stones' lange karriere. Siste nytt på denne fronten er for øvrig at Trump kanskje vil reversere Obamas mykere linje overfor Cuba. Det er sikkert Stones' skyld det også.

I en annen økonomisk virkelighet enn den cubanske er det mye fint å få kjøpt før jul. «The Rolling Stones In Mono» er en gedigen boks med hele 60-tallsproduksjonen på 15 CDer eller 16 LPer, som sikkert låter minst like bra i mono som stereo. Filmen «Stripped» fra 1995, med et halvaktivistisk Stones er også tilbake. Nå i luksustilgave med hele de tre konsertene som filmen ble satt sammen av, fra Amsterdam, Paris og Brixton. Nå er det endelig nok Stones til alle til jul. Om det også blir konsertbilletter å få kjøpt gjenstår fortsatt å se.

geir.rakvaag@dagsavisen.no

GEIR RAKVAAG

Journalist i kulturavdelingen

Twitter: @GeirRakvaag

KJELL HILLVEG

Spallist

killveg@gmail.com

Den hysjende Mozart

KLASSISK

Hennes discografi er lang som et vondt år, men fylt med velklang og interessant repertoar.

CD
Marianne Beate Kielland
«Whispering Mozart»
LAWO

Henne? Det er vår eminente mezzosopran Marianne Beate Kielland, med den usedvanlig talentfulle akkompagnatøren og solopianisten Nils Anders Mortensen, som leverer et så delikat klaverspill vi sjelden hører maken til. Mykt, fleksibelt med noen subtile avfraseringer i nydelig avstemte tempi.

Marianne Beate Kiellands spennvidde er imponerende. Fra de største mesterne, til temarelaterte programmer. Og alt hun rører ved behandler hun med musikalsk smak. Det være seg musikkhistoriens største kreasjoner av Bach og Händel til rene jule- og påskeprogrammer, ofte med materiale fra salmenes bok eller den store bolken hentet fra folkevissens verden. Og alt gjøres på høyt kunstnerisk nivå. Hennes siste album «Whispering Mozart» er helt viet Mozart og hans ikke alt for omfattende «Liedproduksjon». Men den bekrefter med styrke at selv på det området viste han allerede i ung alder en bråmoden begavelse.

Programmet er smakfullt komponert av kjent og ukjent. Fra genistrekene «Das Veilchen» og «Abendempfindung» til obskure ting som «Daphne, deine Rosenwangen» skrevet ved 12 års alder. Det savnes perler som den urkomske «Die Alte» og den bedårende «Das Kinderspiel», men ellers har hun satt sammen en fargerik buket som gjør seg storartet på et dekorativt musikalsk bord. Denne CDen viser med andre ord ganske tydelig at Mozarts Liedproduksjon er en lett undervurdert verkgruppe. Ta mesterverker som «An Chlöe», «Als Luise die Briefe ihres ungetreuen Liebhabers verbrante» og D»er Zaubrerer». De ligger helt på Schubert-nivå. Og den dramatiske kantaten «Eine kleine deutsche Kantate», Likeså.

Marianne Beate Kiellands stemme har de siste årene statbilert seg, blitt mer egal og det lille rusket av uren intonasjon er helt borte. Det er med andre ord blitt en stor fryd å høre hennes vokale og artistiske utvikling. Hun fraserer med en letthet som er frapperende, og synes å kunne være ideell i ungdommelige operaroller som Cherubino i «Figaro» og Dorabella i «Cosi». Men vi har ingenting i mot at hun fortsatt utvikler seg i Lied og konsertrepertoar. Så vil tiden vise hvilken retning den kunstneriske veien går. Om det blir lysk Rossini, eller ditto fransk. Men foreløpig føler jeg meg trygg på at Kielland ikke sprenger seg på operaroller som ligger i utkanten av hennes kapasitet. Foreløpig ser og høres det veldig lovende ut.